

varighed og bestemmelsen i ulykkesforsikringsloven om en ventetid på 3 dage med efterbetaling, såfremt sygdommen har en varighed af mindst 10 dage.

Ved beregning af ventetiden vil i de fleste tilfælde kun kunne medregnes dagene fra mandag til fredag, medmindre det godtgøres, at vedkommende har en anden arbejdsuge. Er en lønmodtager f. eks. beskæftiget i en virksomhed med en 6 dages arbejdsuge fra mandag til lørdag, må lørdagene regnes med i ventetiden, selv om der kun bliver beregnet og udbetalt dagpenge for 5 dage om ugen.

For personer med anden erhvervsindtægt foreslås i stk. 3 en ventetid på 25 dagpengedage, jfr. de almindelige bemærkninger.

Reglen i stk. 4 afløser sygeforsikringslovens § 52, stk. 2, sidste pkt.

Der er i praksis gjort undtagelse fra ventetiden efter sygeforsikringsloven i særlige tilfælde, f. eks. ved tilbagefald på grund af samme sygdom og ved hyppige sygdommeldinger på grund af kronisk sygdom. Som forudsat i stk. 5 skønnes det, at der kan blive behov for at fastsætte regler om sådanne undtagelser fra ventetiden.

Til § 10.

Bestemmelsen afløser sygeforsikringslovens § 32, stk. 1, og § 56, stk. 1.

Til § 11.

Bestemmelsen afløser sygeforsikringslovens § 28, stk. 3, og § 52, stk. 3. Dagpengenes varighed er foreslået sat til længst 1 år ligesom efter sygeforsikringsloven. Dette svarer til 260 dagpengedage med 5 udbetalingsdage om ugen. Bestemmelsen afløser ligeledes ulykkesforsikringslovens § 31, hvorefter der udbetales dagpenge i op til 1 år, idet der dog er mulighed for at udvide dagpengeperioden til i alt 3 år. Af tekniske grunde foreslås det, at dagpengene opgøres månedsvis.

Når dagpengerechten er opbrugt under en sammenhængende sygeperiode på mere end 260 dagpengedage, kan der efter stk. 2 først udbetales dagpenge igen, når den sikrede har været raskmeldt. Dette svarer til bestemmelserne i sygeforsikringsloven. For lønarbejdere forlanges herudover efter sygeforsikringsloven, at beskæftigelseskravet i lovens § 50 på ny har været opfyldt. Efter forslaget kræves i stedet — i overensstemmelse med de principper om dagpengegivende indtægt, som forslaget iøvrigt bygger på — at den sikrede i mindst 5 uger har haft en dagpengegivende indtægt af en sådan størrelse, at den mindst berettiger til dagpengenes laveste sats. De foreslåede 5 uger svarer til den periode med

beskæftigelse, som er en betingelse for at blive optaget i arbejdsløshedsforsikringen.

For personer, der har sikret sig dagpenge efter § 15 på grundlag af husligt arbejde i eget hjem, kan der ikke stilles krav om dagpengegivende indtægt som betingelse for at generhverve dagpengerechten. Efter forslaget forlanges derimod at den sikrede har været raskmeldt, og at der er forløbet 5 uger, inden ny sygdommelding foreligger.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til sygeforsikringslovens § 28, stk. 7, og § 52, stk. 7.

Til § 12.

Stk. 1 og 2 afløser sygeforsikringslovens § 28, stk. 5, og § 52, stk. 4. For pensionister foreslås dagpengenes varighed sat til 13 uger ligesom efter sygeforsikringsloven eller — med 5 udbetalingsdage om ugen — til 65 dagpengedage. Det foreslås, at begrænsningen tillige skal gælde for personer, som er fyldt 67 år, selv om vedkommende ikke oppebærer folkepension. Dette svarer til reglerne for arbejdsløshedsdagpenge. Ligesom efter bestemmelsen i § 11 skal dagpengene opgøres månedsvis.

Som betingelse for at generhverve retten til dagpenge, når denne er opbrugt under en sammenhængende sygeperiode, foreslås i stk. 2 for pensionister en 13 ugersperiode i lighed med de gældende regler for lønarbejderdagpenge, idet der dog i stedet for et krav om lønnet arbejde stilles krav om dagpengegivende indtægt i 13 uger af en størrelse, der mindst berettiger til dagpengenes laveste sats. For personer, der har sikret sig efter § 15 på grundlag af husligt arbejde, forlanges at der er forløbet 13 uger siden raskmeldingen, og inden den sikrede påny er blevet sygdommeldt.

Stk. 3 afløser sygeforsikringslovens § 28, stk. 6, og § 52, stk. 5.

Stk. 4 afløser en lignende bestemmelse i sygeforsikringslovens § 32, stk. 6, og § 56, stk. 6.

Til § 13.

Det foreslås, at de første 13 dagpengedage af hver sygeperiode ikke tages i betragtning ved varighedsbegrænsningen efter § 11 og § 12. Bestemmelsen tilsigter at skabe en ligestilling mellem de persongrupper, der får udbetalt dagpenge eller løn fra arbejdsgiveren i arbejdsgiverperioden, og de grupper — f. eks. løsarbejdere og personer, der lige har skiftet arbejde — der får udbetalt dagpenge fra det sociale udvalg umiddelbart efter udløbet af ventetiden. At dagpenge i anledning af fødsel efter kapitel 9 ikke medregnes ved varighedsbegrænsningen svarer til de gældende regler i sygeforsikringsloven.